

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 czerwca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof - Niemcy) – Digibet Ltd, Gert Albers przeciwko Westdeutsche Lotterie GmbH & Co. OHG

(Sprawa C-156/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Gry losowe — Uregulowanie przewidujące zakazy dotyczące gier losowych w Internecie, których nie stosowano w określonym czasie w jednej jednostce federalnej państwa członkowskiego — Spójność — Proporcjonalność)

(2014/C 282/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Digibet Ltd, Gert Albers

Strona pozwana: Westdeutsche Lotterie GmbH & Co. OHG

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu wspólnemu dla większości jednostek federalnych państwa członkowskiego o strukturze federacji, które to uregulowanie co do zasady zakazuje organizowania gier losowych w Internecie i pośredniczenia w nich, podczas gdy jedna jednostka federalna przez określony czas utrzymywała w mocy łagodniejsze przepisy współistniejące z restryktywnymi przepisami innych jednostek federalnych, przy założeniu że takie uregulowanie może spełniać ustanowione przez orzecznictwo Trybunału wymogi proporcjonalności, co podlega kontroli należącej do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht - Niemcy) – Oberbank AG (C-217/13), Banco Santander SA (C-218/13), Santander Consumer Bank AG (C-218/13) przeciwko Deutscher Sparkassen- und Giroverband eV

(Sprawy połączone C-217/13 i C-218/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 3 ust. 1 i 3 — Znak towarowy w postaci bezkonturowego koloru czerwonego, zarejestrowany dla usług bankowych — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku towarowego — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Dowód — Badanie opinii — Moment, w którym musi być nabyty charakter odróżniający w następstwie używania — Ciężar dowodu)

(2014/C 282/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oberbank AG C-217/13, Banco Santander SA (C-218/13), Santander Consumer Bank AG (C-218/13)

Strona pozwana: Deutscher Sparkassen- und Giroverband eV

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą w postępowaniach, w których podnoszona jest kwestia, czy znak towarowy w postaci bezkonturowego koloru uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania, konieczne jest we wszystkich przypadkach, aby przeprowadzone wśród konsumentów badanie opinii wykazało poziom rozpoznawalności tego znaku towarowego wynoszący co najmniej 70 %.
- 2) Artykuł 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/95 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy państwo członkowskie nie skorzystało z uprawnienia przewidzianego w art. 3 ust. 3 zdanie drugie tej dyrektywy, w toku postępowania w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku towarowego dotyczącego znaku towarowego pozbawionego samoistnego charakteru odróżniającego, w celu dokonania oceny, czy ten znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania, należy zbadać, czy uzyskał on taki charakter przed datą złożenia wniosku o rejestrację tego znaku. W tym względzie jest bez znaczenia, że właściciel kwestionowanego znaku towarowego podnosi, iż w każdym razie uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania po dacie złożenia wniosku o rejestrację, aczkolwiek jeszcze przed datą jego rejestracji.
- 3) Artykuł 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/95 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy państwo członkowskie nie skorzystało z uprawnienia przewidzianego w art. 3 ust. 3 zdanie drugie tej dyrektywy, przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, aby w toku postępowania w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku towarowego kwestionowany znak towarowy został unieważniony, gdy jest pozbawiony samoistnego charakteru odróżniającego i gdy właścicielowi znaku towarowego nie udaje się wykazać, że ten znak towarowy uzyskał – przed datą złożenia wniosku o rejestrację – charakter odróżniający w następstwie używania, które miało miejsce.

(¹) Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – Użsienio reikalų ministerija, Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnyba priešingai Vładimirovi Pieftiewowi, BelTechExport ZAO, Sport-pari ZAO, BT Telecommunications PUE

(Sprawa C-314/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Odstępstwa — Wyplata honorariów związanych z usługami prawnymi — Uprawnienia dyskrecjonalne właściwego organu krajowego — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Znaczenie bezprawnego pochodzenia funduszy — Brak)

(2014/C 282/18)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Użsienio reikalų ministerija, Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnyba

Strony przeciwne: Władimir Pieftiew, BelTechExport ZAO, Sport-pari ZAO, BT Telecommunications PUE

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 z dnia 18 maja 2006 r. dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 84/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. i rozporządzeniem Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że gdy właściwy organ krajowy orzeka w sprawie wniosku o przyznanie odstępstwa złożonego zgodnie z tym przepisem w celu wniesienia skargi zmierzającej do zakwestionowania zgodności z prawem środków ograniczających nałożonych przez Unię Europejską, organowi temu nie przysługują nieograniczone uprawnienia dyskrecjonalne, lecz jest zobowiązany wykonywać swe kompetencje z poszanowaniem praw przewidzianych w art. 47 akapit drugi zdanie drugie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz uwzględniając fakt, że reprezentacja przez adwokata lub radcę prawnego jest niezbędna do wniesienia tej skargi do Sądu Unii Europejskiej.